

РЕШЕНИЕ

№ 527

гр. София, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 151 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С Г

при участието на секретаря С В
като разгледа докладваното от С Г Гражданско дело № 20231110128589 по описа за 2023 година

Производството е по реда на част II, дял I ГПК.

Образувано е по искова молба, с която ЗК "Л" АД, ЕИК .., със седалище и адрес на управление: гр. София, бул."Си.." № .. срещу С О, с адрес: гр. София, ул. " М." №.., с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правна квалификация чл. 422 ГПК вр. чл. 410, ал. 1 КЗ вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД за установяване правото на вземания на ищеца от ответника за сумата 148,24 лева, представляваща претърпено на застраховано лице застрахователно обезщетение по имуществена застраховка за вредите, причинени на МПС марка „А.“, модел .., рег. № .. от настъпило на 05.06.2021 г. ПТП – попадането му в необезопасена и несигнализирана дупка на пътното платно, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 28.03.2023 г. до изплащане на вземането и за сумата 21,75 лева – обезщетение за забава върху главницата за периода 28.10.2021 г. – 27.03.2023 г., за които суми в производството по частно гр. дело № 15792/2023 г. на СРС, 151 състав, е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК.

Ищецът твърди, че платил застрахователно обезщетение за ремонт на автомобил, обект на сключен с него договор за имуществена застраховка, причинени при ПТП вследствие на попадане на автомобила в необозначена и несигнализирана неравност на улица в гр. София. Твърди, че мястото на инцидента е общински път и задължение за поддържането му в изправно състояние, както и за сигнализирането на неравност на пътното платно по закон, е на ответника. Наличието на необозначена и несигнализирана неравност на пътното платно се дължало на неизпълнение на тези задължения и бездействието на лицата, натоварени от ответника със задълженията за осигуряване на необходимите условия за безопасно

преминаване по платното за движение, било основание за ангажиране на регресната отговорност на ответника за платеното обезщетение и ликвидационните разноски.

Ответникът С О в срока по чл.131 ГПК депозира отговор на исковата молба, в който оспорва предявения иск като неоснователен. Излага твърдения, че представения протокол за ПТП не доказва механизма на ПТП, съответно оспорва да е съществувала дупка в посочения участък, тъй като е съставен по данни на водача. Оспорва се наА.чието е вА.дно сключено застрахователно правоотношение. Сочи, че към преписа за ответника не са представени Общи условия, подписани между страните -неразделна част от застрахователния договор. При условията на евентуалност прави възражение за съпричиняване на вредите от водача на увредения автомобил, който не се е съобразил с разпоредбата на чл.20, ал.2 ЗДвП. Моли за отхвърляне на исковете, с присъждане на разноски за производството.

Съдът приема от фактическа и правна страна следното:

Относно предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 ЗЗД вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД:

Съгласно разпоредбата на чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, приложима към процесното спорно правоотношение, с оглед момента на възникването му, с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнА. вреди по чл. 49 ЗЗД.

Следователно отговорността на ответника С О е предпоставена от установяването на следните юридически факти: 1 наА.чие на вА.дно към момента на ПТП застрахователно правоотношение по имуществена застраховка "Каско" на МПС между увреденото лице и ищеца за процесното МПС; 2 ищецът да е обезщетил застрахования за покрит застрахователен риск, съгласно Общите условия на договора; 3 наА.чие на всички посочени в чл. 49 ЗЗД елементи на фактическия състав на гаранционно – обезпечителната отговорност (вреди, причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил работата при или по повод изпълнението на работата).

От събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав приема, че ищецът ЗК "Л" АД е доказал спорните обстоятелства по делото, като аргументите за това са следните.

От събраните по делото доказателства, в т. ч. и представената по делото застрахователна полица, се установява наА.чие на застрахователно правоотношение между ищеца и собственика на увреденото МПС, възникнало по силата на договор за имуществена застраховка "Каско" на моторни превозни средства, сключен на 29.03.2021 г., във форма на Застрахователна полица № .., със срок на действие от 00. 00 ч. на 30.03.2021 г. до 24. 00 ч. на 29.03.2022 г. , с която ищецът е приел да покрива риска от повреди по собствено на застрахования МПС. Възражението на ответника за недоказаност на наА.чието на застрахователно правоотношение с оглед липсата на доказателство за заплатена застрахователна премия е неоснователно. От една страна, в практиката на въззивната

инстанция константно се приема, че от факта, че застрахователят е приел претенцията, като е извършил необходимите действия по определяне на щетата, може да се установи, че застрахователната премия е заплатена и застрахователното правоотношение е влязло в сила /Решение № 3572 от 4.06.2018 г. на СГС по в. гр. д. № 126/2018 г. /. От друга страна, в практиката на Върховен касационен съд /Решение № 50090 от 26.09.2022 г. по Т. Д. № 1157/2021 г., Т. К., I Т. О. на ВКС/ - и преди постановяване на ТР № 1/07.03.2019 г. по тълк. д. № 1/2018 г. на ОСТК на ВКС – еднозначно се приема, че действията по образуване на щета, на основание застрахователни договори, неносещи подпис на застраховаш, съставляват действия по неоспорване на сключването им, съгласно чл. 293, ал. 3 ТЗ / така решения по т. д. № 3135/15 г. на II т. о., т. д. № 95/2011 г. на II т. о., т. д. № 348/2012 г. на I т. о. на ВКС и др. /.

Настъпването на процесното ПТП и неговия механизъм се установяват от показанията на свидетеля Й. Ю. А., взети в съвкупност с искането за изплащане на обезщетение, описа- заключение, сравнителна експертиза по щета, доклад по щета и експертното заключение по съдебно- автотехническата експертиза.

Обстоятелствата, свързани с механизма на ПТП и причинените на процесния автомобил щети, се доказват и от представения по делото протокол за ПТП.

Въз основа на съвкупната преценка на събраните писмени доказателства, гласните доказателства чрез разпита на свидетеля А., които следва да бъдат ценени като ясни, последователни, убедителни и кореспондиращи с останА.те доказателства по делото, както и от заключението на вещото лице по съдебната автотехническа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК подлежи на кредитиране, настоящият съдебен състав приема за установено, че в срока на действие на договора е настъпило застрахователно събитие, когато превозното средство попаднало необезопасена и несигнА.зирана дупка на пътното платно, вследствие на което били причинени материални щети на процесния лек автомобил – предна лява гума с джанта, ходова част. Посоченият свидетел се явява лицето, което е управлявало лекия автомобил марка „А.“, модел .., рег. № .., като същият подробно изяснява обстоятелствата по настъпване на процесното ПТП. Показанията му са достатъчно подробни и логични, като кореспондират и с приетите писмени доказателства, а в същото време от заключението по изготвената автотехническа експертиза се изяснява, че всички увреждания по лек автомобил марка „А.“, модел .., рег. № .., отразени в описа на застрахователя се намират в пряка и причинно-следствена връзка с механизма на процесното събитие. Предвид това и при липса на събрани доказателства в различна насока, следва да се приеме, че вредите са причинени именно при посочения от ищеца механизъм.

От представеното по делото кредитно нареждане за кредитен превод се установява, че за настъпилото застрахователно събитие застрахователят-ищец е изплатил на увреденото лице, сумата от 148,24 лв. за причинените на застрахованото имущество щети, поради което е встъпил в правата на увредения срещу причинителя на увреждането, доколкото самият увреден има такива права.

От допуснатата и приета САТЕ се установява също размерът на вредите (които са на

стойност по-висока от заплатената, поради което с оглед принципа на диспозитивното начало в гражданския процес) регресното вземане е основателно до размера на претендираната сума, както и причинно-следствената връзка.

Според разпоредбата на чл. 49 ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Касае се за уреден от закона случай на гаранционно-обезпечителна отговорност за вреди, причинени виновно от другото, която има обективен характер, защото не произтича от вината на възложителя на работата, а от тази на нейния изпълнител. Когато обаче отговорността на ответника по чл. 49 ЗЗД като възложител се ангажира не за активно поведение на неговия изпълнител, а за бездействие - неизпълнение на задължение за осъществяване на действие, то в основанието на исковата претенция не се включва обстоятелството дА. вредите са причинени от лице, имащо качеството на изпълнител и дА. това е станало виновно. В настоящия случай следва да се установи дА. ответникът е имал задължение да поддържа пътя и дА. процесните вреди са в причинна връзка с това неизпълнение.

Въпросният пътен участник е собственост на С О съгласно § 7, ал. 1, т. 4 ЗМСМА вр. с чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОБС. Общината съгласно чл. 11, ал. 1 ЗОБС следва да я управлява с грижата на добър стопанин, като е нА.це обективна възможност за обезопасяване на улицата. Така и съгласно разпоредбата на чл. 31 ЗП, ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществяват от общините, а чл. 167, ал. 1 ЗДвП вменява задължение за поддръжка на пътя в изправно състояние, съответно да се сигНА.зират незабавно препятствията по него. Поради което, нА.чието на дупка (неравност) на пътното платно, явяваща се причина за ПТП, е резултат от бездействие на длъжностни лица, на които Общината е възложила изпълнението на очертаните по-горе задължение, поради което Общината отговаря спрямо увреденото лице на основание чл. 49 ЗЗД.

Възражението на процесуалния представител на ответника за съпричиняване е недоказано, като не са искани и събирани доказателства в тази насока, а доказателствата тежест да го установи при пълно и главно доказване се носи от С О. Поради изложеното възражението за съпричиняване е недоказано по делото и при прилагане на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, съдът стига до правния извод, че липсва съпричиняване на вредоносния резултат.

Ето защо настоящият съдебен състав намира предявения иск за изцяло основателен и доказан, поради което следва да бъде уважен за сумата от 148,24 лв. изплатено застрахователно обезщетение, заедно с претендираната законна лихва от подаване на заявлението до окончателното изплащане.

По иска с правно основание чл.422 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи нА.чието на главен дълг и изпадането на ответника в забава, в случая и с оглед разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД – отправянето на покана и получаването от ответника.

Между страните не се спори, а и от представената по делото покана по регресна претенция

се установява, че ответникът е получил покана за заплащане на процесната сума. Ето защо съдът намира, че с оглед доказването на главния дълг и получаването на съобщението от С О, ответникът е изпаднал в забава и дължи обезщетение за забава за процесния период от 28.10.2021 г. – 27.03.2023 г. в размер от 21,75 лева. При това положение акцесорната претенция на ищеца за заплащане на обезщетение за забава в размер на 21,75 лева за периода 28.10.2021 г. – 27.03.2023 г. се явява основателна и следва да бъде уважена изцяло.

Относно разноските: При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, право на разноски има ищецът, на който следва да бъдат присъдени своевременно поисканите разноски в исковото и заповедното производство (предвид т. 12 от ТР 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС следва да се постанови осъдителен диспозитив за разноските в заповедното производство). Ищецът е сторил разноски, както следва: 25 лв. – за държавна такса в заповедното производство, 75 лв. – държавна такса в исковото производство, 300 лв. – депозит за САТЕ, 50 лв. – депозит за свидетел, както и 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение за исковото производство, или общо 525 лв. за исковото производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд, 151 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 във вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че С О, с адрес: гр. София, ул. "М." №.. дължи на ЗК "Л" АД, ЕИК .., със седалище и адрес на управление: гр. София, бул."Си." № .. сумата от 148,24 лева- престоирано на застраховано лице застрахователно обезщетение по имуществена застраховка за вредите, причинени на МПС марка „А.“, модел .., рег. № .. от настъпило на 05.06.2021 г. ПТП – попадането му в небезопасна и несигурна дупка на пътното платно, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 28.03.2023 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 21,75 лева – обезщетение за забава върху главницата за периода 28.10.2021 г. – 27.03.2023 г., за които суми в производството по частно гр. дело № 15792/2023 г. на СРС, 151 състав, е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК.

ОСЪЖДА С О, с адрес: гр. София, ул. "М." №.. да заплати на ЗК "Л" АД, ЕИК .., със седалище и адрес на управление: гр. София, бул."Си." № .., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата 275 лв. – разноски за производството по ч. гр. д. № 15792/2023 г. по описа на СРС, 151 с-в и сумата 525 лв. – разноски за исковото производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

